

זקן נתן וכל יעבוד

סדר הלימוד ליום ט' חשוון:

סדר לקוטי פורתר"ן היפני:

הזרה יד לשון רצנו, זכרוננו לברכה

תקעו בחדש שופר בכסא וכו' (תהלים פ"א).

א להמשיך שלום בעולם, צריך להעלות כבוד הקדוש-ברוך הוא לשרשו, הינו ליראה, כמו שכתוב (דברים כ"ח): "ליראה את השם הנכבד".

ב ואי אפשר להעלות את הכבוד אלא על-ידי תורת חסד; "ותורת חסד" - אמרו חכמינו, זכרונם לברכה (ספ"ה מט:): 'זהו הלומד תורה על-מנת ללמדה', כי זה עקר כבודו, כמו בא בזהר (יתרו ס"ט): 'בשעתא דשאר עכו"ם אתין ואודן לקדשא-בריך-הוא, כדין אסתלק ואתיקר שמא דקדשא-בריך-הוא עלא ותתא, כמו גבי יתרו: בשעתא דאמר יתרו: "עפה ידעתי כי גדול ה' מכל האלקים", כדין אסתלק ואתיקר שמא דקדשא-בריך-הוא. נמצא, זהו כבודו, כשבני-אדם שהם מחוץ לקדשה מקרבין את עצמן לפני מהקדשה - הן גרים שמגירין, הן בעלי-תשובה, שגם הם היו מבחוץ - וכשמקרבין ומכניסים אותם לפניו, זהו כבודו:

ועכשו הכבוד בגלות, כי עקר הכבוד אצל העכו"ם, ואנחנו בני-ישראל שפלים ונבזים. ולעתיד לבוא, שיתגלה כבודו מבין החשך, כמו שכתוב (ישעיהו מ): "ונגלה כבוד ה'" וכו', כי "אז יטו כלם לעבדו שכם אחד" (צפניה ג), "אז יאמרו בגוים לכו

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹד

תָּרְנוּ לַעֲמֹד מִזֶּה רִנְיָת זִצְיָל "לַעֲד מִקֹּדֶה שִׁדְּחָ לַעֲחֵד מִסְּפָרֵי רַבְּנֵי יִהְיֶה תִּיקוּן לְכַל" -
לַעֲמֹד מִזֶּה רִנְיָת זִצְיָל "חֵק נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹד" יֵצֵא לְאוּר ע"י הוֹצָאת "נִצְחָתִי וְאֵנֶכָח" שְׁע"י יִשִּׁיבַת תִּיקוּן הַמִּידוֹת -

וְנִלְכָה בְּאוּר ה'" (שם ב). וְכָבוֹד נִקְרָא אוּר, כְּמוֹ שְׁכַת־טוֹב (יְחֻזְקָא ל מ"ג):
"וְהָאָרֶץ הַאִירָה מִכְּבוֹדוֹ":

ג וְאִי אֶפְשָׁר לְקָרֵב אֶת הַגֵּרִים עִם בְּעָלֵי הַתְּשׁוּבָה, אֲלֵא
עַל־יְדֵי תוֹרָה, כְּמוֹ שְׁכַת־טוֹב (מִשְׁלֵי ה): "יִפּוּצוּ
מִעֵינֹתֶיךָ חוּצָה", שְׁצַרֶיךָ לְהַשְׁקוֹת אוֹתָם שֶׁהֵם מִבְּחוּץ, לְהוֹדִיעַ
לָהֶם הַדֶּרֶךְ יִלְכוּ בָהּ. וְזֶה שְׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ, זְכָרוֹנָם לְבָרְכָה (אָבוֹת ו):
'אֵין כְּבוֹד אֲלֵא תוֹרָה'.

וְזֶהוּ (יְרֵמְיָה ט"ו): "אִם תּוֹצִיא יָקָר מִזּוֹלָל", וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ, זְכָרוֹנָם
לְבָרְכָה (בָּבָא מְצִיעָא פה.): 'אֵלוֹ שְׁמִקְרָבִין בְּנֵי־אָדָם לְעִבּוּדַת
הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ; כִּי זֶהוּ נִקְרָא "מוֹצִיא יָקָר", הֵינּוּ כְּבוֹד, "מִזּוֹלָל" -
מִזּוֹלָתָא דְגָלוּתָא. וְזֶה (תְּהִלִּים קי"ג): "רָם עַל כָּל גּוֹיִם ה'", הֵינּוּ
כְּשֶׁהֲעֵכּוֹם מוֹדִין וּמְשַׁבְּחִין לָהּ, אֲזִי "עַל הַשָּׁמַיִם כְּבוֹדוֹ", אֲזִי
נִתְעַלָּה הַכְּבוֹד מִהַחֲשָׁד.

וְאִי אֶפְשָׁר לָבוֹא לְהַתְּעוֹרְרוֹת הַתְּשׁוּבָה - הֵן לְרִשְׁעֵי
יִשְׂרָאֵל, הֵן לְגֵרִים - אֲלֵא עַל־יְדֵי הַתּוֹרָה
שְׁמֵאִירִין לָהֶם אֵל מָקוֹם שֶׁהֵם שָׁם, כְּמוֹ שְׁכַת־טוֹב: "יִפּוּצוּ וְכוּ'
חוּצָה" - 'חוּצָה' דִּיקָא; כִּי הַתּוֹרָה הֵם שֹׁשֵׁי רַבּוֹא אוֹתִיּוֹת, כְּנִגְד
שֹׁשֵׁי רַבּוֹא נְשָׁמוֹת, וַיֵּשׁ לְכָל הַנְּשָׁמוֹת שְׁרֵשׁ לְמַעְלָה בְּמַחְשָׁבָה
דְּקָדְשָׁא־בְּרִיד־הוּא, כִּי 'יִשְׂרָאֵל עָלוּ בְּמַחְשָׁבָה תְּחִלָּה' (בְּרַאשִׁית רַבָּה
א). וְעַל־יְדֵי זְווג הַנְּשָׁמוֹת נִבְרָאִים נְשָׁמוֹת גֵּרִים (עֵיין זוּהַר שֶׁלַח דְּקַס"ח
ע"א), וְכִשְׁנֵי תְּעוֹרְרִים הַנְּשָׁמוֹת עַל־יְדֵי אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה שֶׁהוֹצִיא
מִפִּיו וּמִתְּנוּצְצִים זֶה לָזֶה - זֶה בְּחִינַת זְווג, שְׁזֶה מְקַבֵּל הָאָרָה מִזֶּה;
וְעַל־יְדֵי הַזְווג שֶׁל הַתְּנוּצְצוֹת הַנְּשָׁמוֹת שֶׁבְּמַחְשָׁבָה נִבְרָאִים
נְשָׁמוֹת גֵּרִים. גַּם הַפּוֹשְׁעֵי־יִשְׂרָאֵל, כָּל זְמַן שֶׁשָּׁם יִשְׂרָאֵל נִקְרָא עָלָיו
(כִּי נִקְרָא 'פּוֹשְׁעֵי־יִשְׂרָאֵל', נִמְצָא שָׁם יִשְׂרָאֵל נִקְרָא עַל־כָּל־פָּנִים

עָלְיוֹ עֲדִינִי, מֵאַחַר שֶׁנִּקְרָא פּוֹשְׁעֵי יִשְׂרָאֵל, 'אַף-עַל-פִּי שְׁחָטָא, יִשְׂרָאֵל הוּא' (סְנֵהֲרִין מֵד.), יֵשׁ לוֹ אַחִיזָה וְשָׂרֵשׁ בְּמַחְשָׁבָה עֲלִיזָה, וְעַל-יַדֵּי הַהֲתַנּוּצָצוֹת הַתְּנוּצִין גַּם שָׂרֵשׁ נִשְׁמָתוֹ בֵּין שְׂאֵר הַשָּׂרְשִׁים, וּמִגִּיעַ הָאָרֶה לָזֶה הַפּוֹשְׁעֵי-יִשְׂרָאֵל מִשָּׂרֵשׁ נִשְׁמָתוֹ, וְעַל-יַדֵּי הָאָרֶה הַזֹּאת חוֹזֵר בְּתִשׁוּבָה.

ד וְזֶה שְׂאֵמְרוּ חֲכָמֵינוּ, זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה (נְדָרִים פֵּא.): 'מִפְּנֵי מָה תִּלְמִידֵי-חֲכָמִים אֵין בְּנֵיהֶם תִּלְמִידֵי-חֲכָמִים? מִפְּנֵי שֶׁלֹּא בִּרְכוּ בַתּוֹרָה תְּחִלָּה' - שְׂצָרִיךְ כָּל אָדָם, וּבִפְרָט תִּלְמִיד-חֲכָם, לְבָרֵךְ וּלְהֵאִיר בְּלִמּוּד תּוֹרָתוֹ בְּשָׂרֵשׁ הַנְּשָׁמוֹת, הֵינּוּ בְּמַחְשָׁבָה תְּחִלָּה, כִּי שָׁם שָׂרְשָׁנוּ. נִמְצָא, כְּשֶׁמֵּבִיא הָאָרֶה וּבִרְכָה לְתוֹךְ תְּחִלַּת הַמַּחְשָׁבָה, וְעַל-יְדוֹ מִתְּנוּצָצִין וּמִתְּבַרְכִּין הַנְּשָׁמוֹת, נִמְצָא כְּשֶׁמִּשִּׁיךְ נִשְׁמָה לְבָנוּ, בְּוֹדָאי הוּא מִמִּשִּׁיךְ נִשְׁמָה בְּהִירָה וְזָכָה, וְעַל-יַדֵּי-זֶה גַּם בָּנוּ יִהְיֶה תִּלְמִיד-חֲכָם;

אַבֵּל כְּשֶׁאֵין מֵאִיר וּמְבָרֵךְ אֶת הַתְּחִלָּה עַל-יַדֵּי לִמּוּדוֹ, אִזּוֹ כְּשֶׁמִּשִּׁיךְ נִשְׁמָה לְבָנוּ, הַנְּשָׁמָה הִיא בְּבַחֲיִנַת (שִׁיר-הַשִּׁירִים ה): "אֲנִי יִשְׁנָה", וְאֵינָה מְאִירָה - מִפְּנֵי זֶה לֹא יִהְיֶה בָּנוּ תִּלְמִיד-חֲכָם, וְזֶה מִפְּנֵי שֶׁלֹּא בִּרְכוּ בַתּוֹרָה תְּחִלָּה, הֵינּוּ שָׂרֵשׁ הַנְּשָׁמוֹת, בְּבַחֲיִנַת יִשְׂרָאֵל עָלָה בְּמַחְשָׁבָה תְּחִלָּה:

ה וְאֵין אָדָם זֹכֶה לְתוֹרָה, אֵלָּא עַל-יַדֵּי שְׁפִלוֹת, כְּמוֹ שְׂאֵמְרוּ חַז"ל (עֲרוּבִין נד): "וּמִמְדַּבֵּר מִתְּנָה", שִׁישְׁבֵּר גִּבְאוֹתָיו מֵאַרְבַּע בְּחִינּוֹת שְׁפִלוֹת. כִּי צָרִיךְ הָאָדָם לְהַקְטִין אֶת עַצְמוֹ לְפָנֵי גְדוּלִים מִמֶּנּוּ, וּלְפָנֵי בְּנֵי-אָדָם כְּעֶרְכוֹ, וּלְפָנֵי קְטָנִים מִמֶּנּוּ, וּלְפָעֲמִים, שֶׁהוּא בְּעַצְמוֹ קָטָן שְׁבַקְטָנִים - וְצָרִיךְ לְהַקְטִין אֶת עַצְמוֹ כְּנֶגֶד מְדַרְגֵּת עַצְמוֹ, וַיִּדְמָה בְּעֵינָיו שֶׁהוּא לְמַטָּה מִמְּדַרְגָּתוֹ, בְּבַחֲיִנַת (שְׁמוֹת ט"ז): "שָׁבוּ אִישׁ תְּחַתֵּיו":

כִּי אֶף־עַל־פִּי שְׁחָטָא יִשְׂרָאֵל הוּא (סִנְהֶדְרִין מַד), וַיְכוּלִים לְהָאִיר לוֹ
 אֶל מְקוֹם שֶׁהוּא הָאָרֶה מִשָּׁרֵשׁ נִשְׁמָתוֹ עַל־יַדֵּי הַתּוֹרָה וְעַל־יַדֵּי־זֶה
 חוֹזֵר בְּתִשׁוּבָה:

ה צָרִיךְ כָּל אָדָם וּבִפְרָט תְּלַמִּיד־חֲכָם לְרֹאוֹת שְׁיֻכַּל לְהָאִיר וּלְבַרֵךְ
 בְּלִמּוּד תּוֹרָתוֹ בְּשָׁרֵשׁ הַנְּשָׁמוֹת, הֵינּוּ בְּמַחְשָׁבָה תְּחִלָּה כַּנִּלְ
 וְעַל־יַדֵּי־זֶה יְכוּל לְקָרֵב וּלְעוֹרֵר בְּתִשׁוּבָה רְשָׁעִים וְגֵרִים אֲפֹלוֹ
 הֶרְחֹקִים מִמֶּנּוּ, וְעַל־יַדֵּי־זֶה יִזְכֶּה שִׁיְהִיָּה גַם בְּנוֹ תְּלַמִּיד־חֲכָם. אֲבָל
 כְּשֵׁאינו לומד בבחינה זו אין בנו תלמיד־חכם (ועין נדרים פ"א):

ו אין אדם זוכה לתורה אלא על־ידי שפלות שישיבר גאותו
 מארבע בחינות שפלות. כי צריך להקטין את עצמו לפני גדולים
 מִמֶּנּוּ וְלִפְנֵי בְּנֵי אָדָם כְּעֶרְכוֹ וְלִפְנֵי קִטְנִים מִמֶּנּוּ. וְלִפְעָמִים שֶׁהוּא
 בְּעֵצְמוֹ קָטָן שֶׁבְּקִטְנִים וְצָרִיךְ לְהַקְטִין אֶת עֵצְמוֹ כְּנֶגֶד מִדְּרַגַּת
 עֵצְמוֹ וַיִּדְמָה בְּעֵינָיו שֶׁהוּא לְמַטָּה מִמִּדְּרַגַּתוֹ:

ז צריך לשמר את עצמו מכל הדברים שדורך בני אדם להתגדל
 בהם והם שלשה דברים: חכמה, גבורה ועשירות. כמו שכתוב
 (ירמיה ט' כב): "אל יתהלל חכם וגו'". הֵינּוּ שֶׁצָּרִיךְ לְשִׁבֵר גְּאוֹתוֹ
 שִׁישׁ לוֹ מִכָּל אֵלוֹ הַדְּבָרִים וְלִהְיוֹת עָנּוּ וְשִׁפְל בְּכָלֶם:

סֵדֶר הַיַּיִט מִוִּתְרֵי הַיּוֹמֵי:

עט (כ) התורה ימי חנכה הם ימי הודאה בחינת תודה וכו' בלקוטי
 תנינא בסימן ב. זאת התורה אמר בשבת חנכה ובאותה שנה
 בא מלמברג, ולפי עניות דעתי המשיך בזה בחינת תקון קרבן
 תודה שהיה צריך להביא על שחזר משם בשלום לביתו. כי זה
 ישועה גדולה ונפלאה מאד לנו ולכל ישראל, כי אם היה נשאר
 שם בלמברג אפשר האור היה מסתלק לגמרי חס ושלום ולא
 היינו שומעין כל הנזראות שהיה מגלה לנו אחר־כך בתורתו

כ' בלקוטי א). ואחר כך כשבא האיש הנ"ל אז גלה פרוש התחלת המקרא על-פי התורה הנ"ל, הינו ויהי מקץ וכו' במבאר במקומו עין שם. אבל שאר המקרא לא סיים לפרש. ואנכי הפצתי מאד אותו שיפרש לנו השאר ולא רצה בשום אופן. ואז ראיתי איך כל דבור ודבור יוצא במשקל כפי הנפשות וכסופין וכו'.

גם מה שמבאר שם על הארבעה דברים שהראה רבי אליעזר שהם חרוב יוכיח וכו', גם התגלות אלו הדברים לא גלה בשעת אמירת התורה רק בדרך כלל, אבל לא בארם בפרוש כמו שמפרש עתה, עד שבא אחיו רבי יחיאל זכרוננו לברכה עם עוד אנשים שנסעו גם-כן על אותו שבת ונתעכבו גם-כן, ואחר-כך כשבאו, אז דיקא גלה ענין הנ"ל. ובאר הארבעה דברים הנ"ל על-פי התורה הנ"ל בפרוש כנ"ל:

סיפורים חדשים

פא (א) שנת תקס"ה הייתי עומד סמוך על השלחן ושוחה ביים וכל האמות וכל המלכים עמדו והסתכלו ותמהו הינו שלחן מלכים, ים החכמה, שאגלה חכמה שאפלו וכו':

סדר האלקי-בית הימני:

ד. כשיש שלום מלכות, על-ידי זה נולדים בישראל בנים בעלי הוראה. ה. מי שמחמיר לאחרים ומקל לעצמו ואומר על מה שלא שמע ששמע, על-ידי זה אינו זוכה לראות ביפי המלך, כי הקלפה של אדום שהוא יראה רעה, מחשיך מאור עיניו מלהסתכל ביפי פני המלך. ו. על-ידי נאוף נופל לתפיסה או לחלי כאב רגלים. גם תלמיד שלא הגיע להוראה ומורה נופל לזה. גם מזיקין שולטין עליו.

צדקה. יב. מי שאין לו זכרון, יקדש את עצמו בקדשה גדולה. יג.
 על-ידי שפלות תזכה לזכרון. יד. על-ידי עצבות בא שכחה.

סדר שבת ה'ר"ן ה'תפ"א:

ל ובארץ-ישראל היה עוסק בתורה ותפלה, ובכל יום כתב בעצמו
 תורתו והיה מתפאר מאד ואמר שהחלוק בין תורת חוץ-לארץ
 לתורת ארץ-ישראל כרחוק מזרח ממערב ובכל יום ויום הלכו
 אליו הגדולים עם הקטנים לשמשו כדי לשמע חכמת תורתו
 הקדושה והנוראה מאד מאד:

לא ופעם אחת בא אליו אחד מהגדולים, שהיה חשוב מאד
 בארץ-ישראל ובחוץ-לארץ, וקלסוהו שהוא בקי בכל הש"ס
 כמעט בעל פה, ושהוא גם-כן ממרי קבלה ובא אל רבנו זכרוננו
 לברכה, והזהיר להוציא כל איש מעליהם, ולא עמד איש אתם
 בהתועדם יחד אך האיש הנזכר לעיל שהיה עם רבנו זכרוננו
 לברכה, נשאר שם והפציר אותו הגדול הנ"ל ואמר לרבנו זכרוננו
 לברכה, בלשון זה: ידענו שכבוד-תורתו לא בא לארץ-ישראל
 כשאר ההמון במחין דקטנות, דהינו כדי לילך ארבע אמות
 בארץ-ישראל ויהיה בן עולם הבא או שאר מחשבות כאלו בדרך
 אנשים פשוטים רק בודאי כבוד-תורתו בא לכאן במחין דגדלות
 ולפעל השגה גדולה בעבודת הבורא יתברך על-כך רצוננו לידע
 באיזה נקדה מנקדת ארץ-ישראל נכנס כבוד-תורתו, ומה הוא
 רוצה לפעל כאן בעבודת הבורא ואני מוכן לשרתו בגופי
 ובנפש-רוח-נשמה שלי וכו':

והשיב לו רבנו: ידיד נפשי, אל תצערנו אותי בדבר זה כי לא דבר
 קל הוא לגלות לכם, חס ושלום, מה העבודה הזאת ובשביל מה
 באתי לפה ואולי אני משבע ועומד על זה וכו' והתחיל שוב הרב

בד"ת אסור בבית הכסא ובבית המרחץ ומקום הטינופת והוא המקום שיש בו צואה ומי רגלים: הגה ואפילו הלכות המרחץ אסור ללמוד במרחץ (ר"ן פ' כירה וב"י בשם א"ח): דברים של חול מותר לאמרם שם בלשון הקדש. וכן הכנויים כגון רחום נאמן וכיוצא בהם מותר לאמרם שם אבל השמות שאינם נמחקין אסור להזכירם שם ואם נזדמן לו שם להפריש מדבר האסור מפריש ואפילו בלשון הקודש ובענייני קודש: הגה ובמקום שמותר להרהר בו בד"ת מותר לפסוק דין ובלבד שלא יאמר טעמו של דבר (ר"ן פ"ק דשבת ובפרק כל הצלמים):

סימן פו (א) מים סרוחים או מי משרה ששורין בהן פשתן או קנבוס צריך להרחיק מהם כמו מן הצואה:

סימן פז (א) גרף של רעי ועביט של מי רגלים של חרם או של עץ צריך להרחיק מהם כמו מצואה אפילו הטיל בהם מים אבל אם הן של מתכת או של זכוכית או של חרם מצופה מותר אם הם רחוצים יפה: (ב) גרף ועביט של חרם או של עץ שכפאו על פיו יש מתירין ויש אוסרין והלכה כדברי האוסרים: (ג) מותר לקרות ק"ש בבית שיש בו צואה ומי רגלים או גרף ועביט כיון שהרחיק מהם כשיעור שנתבאר בסימן ע"ט וכן אם כפה עליהם כלי אע"פ שהם עמו בבית הרי אלו כקבורים ומותר לקרות כנגדן:

סימן פח (א) כל הטמאים קורין בתורה וקורין ק"ש ומתפללין חוץ מבעל קרי שהוציאו עזרא מכל הטמאים ואסרו בין בד"ת בין בק"ש ותפלה עד שיטבול כדי שלא יהיו ת"ח מצויין אצל נשותיהן כתרנגולין ואח"כ בטלו אותה תקנה והעמידו הדבר על הדין שאף בעל קרי מותר בד"ת ובקריאת שמע ובתפלה בלא טבילה ובלא רחיצה דתשעה קבין וכן פשט המנהג:

סֵדֶר לְקוֹטֵי תַפְּלוֹת הַיּוֹפְיִי:

רסט: וְעִזְרָנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, וְהִצַּל אֹתִי וְאֶת זַרְעִי וְכֹל עַמֶּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל מִתְּאֻה רָעָה הַזֹּאת שֶׁל פְּרַנְסוֹת וּמִנְהִיגוֹת, שְׁמַרְנִי וְהִצִּילְנִי וּמִלְטֵנִי, שֶׁלֹּא יַעֲלֶה עַל לְבִי שׁוֹם תְּאֻה וְהַמָּדָה וְשׁוֹם מִחֲשָׁבָה כָּלֵל שֶׁל פְּרַנְסוֹת וּמִנְהִיגוֹת וְרֵאשׁוֹת וְהַתְנַשְּׂאוֹת, וְלֹא אֶרְדֹּף אַחַר הַכְּבוֹד לְעוֹלָם:

ער: וְעִזְרָנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים לְמַעַנְךָ, וְזַכְּנִי לָשׁוּב בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ מִהֲרָה, בְּאַמֶּת וּבְלֵב שָׁלֵם וְתֵן בְּלִבִּי לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ, וְכוּף אֶת יַצְרֵי לְהַשְׁתַּעֲבֹד לָךְ, וְתִתֵּן לִי כַח וּגְבוּרָה דְקָדְשָׁה לְכַבֵּשׁ אֶת יַצְרֵי וּלְשַׁבֵּר תְּאֻוֹתֵי הָרָעוֹת, וּלְהַמְשִׁיךְ עֲצָמֵי רַק אֵל הַתְּכֵלִית הָאֱמֶתִי וְאַזְכֶּה לְקִשְׁט עֲצָמֵי וּלְקִשְׁט אַחֲרֵים הַרְבֵּה לְקָרְבָם וּלְהַכְנִיֵםם לְתוֹךְ הַקְּדוּשָׁה לְקָרְבָם אֵל הַתּוֹרָה וְאֵל הָעֲבוּדָה הָאֱמֶתִיּוֹת כְּרְצוֹנְךָ הַטּוֹב:

רעא: וְזַכְּנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים לְאַהֲבַת חַכְמֵים אֱמֶתִיִּים, וְאַזְכֶּה לְכַבֵּד אוֹתָם בְּכָל מִינֵי כְבוֹד וּפְאָר, וּלְמַסַּר נַפְשִׁי עֲבוּרָם וְתִתֵּן לִי כַח לְסַכֵּר פִּי כָּל דוֹבְרֵי שֶׁקֶר, הַמְבַזִּים וּמְחַרְפִּים אוֹתָם וְתַעֲזְרָנִי לְהַתְגַּבֵּר עֲלֵיהֶם לְנִצָּחָם וּלְשִׁבְרָם וּלְהַשְׁפִּילָם וּלְהַכְנִיעֵם עַד עָפָר:

רעב: חוּם וְחַמֵּל עָלַי וְזַכְּנִי לָבוֹא מִהֲרָה לְכָל מָה שֶׁבִקְשִׁיתִי מִלְּפָנֶיךָ, וְאַזְכֶּה לָבוֹא חֵישׁ קַל מִהֲרָה אֵל הַתְּכֵלִית הָאֱמֶתִי לְתַכְלִית הַטּוֹב הַנִּצְחִי וּמַעֲתָה תִּהְיֶה בְּעִזְרִי, שֶׁלֹּא אֶעֱשֶׂה עוֹד שׁוֹם דְּבַר שְׂאִין בּוֹ הַשְּׂגָת הַתְּכֵלִית הָאֱמֶתִי וְאַבְלָה כָּל יָמַי וּשְׁנוֹתַי רַק בְּשִׁבִיל הַשְּׂגָת הַתְּכֵלִית הָאֲחֵרוֹן הָאֱמֶתִי, וְתִזְכְּנִי לְהַשְׁיִיגוֹ בְּאַמֶּת, בַּחַיִּים חַיּוֹתַי בְּגוֹפֵי הַזֵּה, קֹדֶם שְׁאַסְתַּלֵּק מִן הָעוֹלָם הַזֶּה וְתַצִּילְנִי שֶׁלֹּא אֶצְטָרֵךְ לְהַתְגַּלְגֵּל, חֵם וְשָׁלוֹם, בְּגוֹף אַחַר בְּשִׁבִיל הַשְּׂגָת הַתְּכֵלִית הַזֵּה רַק אֲזַכֶּה לְהַשְׁיִיגוֹ בְּעֲצָמֵי בְּעוֹלָם הַזֵּה בַּחַיִּים חַיּוֹתַי, בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

תרכס - צמח מנוהרני"ת זצ"ל "צדק צני מצוה שדף צהר מצפרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

וּבַחֲסֵדֶיךָ הַגְּדוּלִים לְמַעַנְךָ וּלְמַעַן הַצְּדִיקִים הָאֲמֵתִיִּים, וְלֹא לְמַעַנִּי כָּלֵל וְאֶזְכָּה בְּרַחֲמֶיךָ לְחַיֵּי עוֹלָם הַבָּא בְּלִי שׁוּם צַעַר גִּהְזָם וְחִבּוּט הַקֶּבֶר וּתְחַנְנֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ לְחַיִּים טוֹבִים וְאַרְכִּים, לְחַיִּים נְצַחִיִּים, לְעוֹלָם שְׁכָלוֹ טוֹב וְכָלוֹ אָרֶךְ "כְּחֶסֶדְךָ חֲיִנִּי וְאַשְׁמְרָה עֲדוֹת פִּיךָ, תוֹדִיעַנִי אֹרַח חַיִּים שֶׁבַע שְׁמָחוֹת אֶת פְּנֶיךָ נְעִימוֹת בִּימִינְךָ נְצַח, יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ ה' צוּרֵי וְגוֹאֲלֵי":

תְּפִלָּה יט רעג: "אֲדַנִּי שִׁפְתַי תִּפְתָּח וּפִי יִגִּיד תְּהִלָּתְךָ" פְּתַח פִּיךָ לְאֵלִים וְזַכְּנֵי לְסִדֵּר תְּפִלָּתִי לְפָנֶיךָ, בְּלִשׁוֹן רַחֲמִים וּתְחַנּוּנִים בְּלִשׁוֹן צַח וְזָךְ, בְּלִשׁוֹן שְׁמֵלְאֵכִי הַשָּׁרֵת מִשְׁתַּמְשִׁין בּוֹ, בְּלִשׁוֹן שְׂאוּכַל לְעוֹרֵר רַחֲמֶיךָ הָאֲמֵתִיִּים עָלַי, בְּשִׁלְמוֹת לִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ:

רעד: רבוננו של עולם, מלא רחמים זכני ברחמיך הרבים לשלמות לשון הקדש, למען אזכה על ידי זה להפיל ולהכניע ולשבר כל התאות רעות וכל המדות רעות הנמשכין משבעין עממין, אשר כל התאות והמדות רעות שיכים להם ולא לנו, ובפרט תבערת המדורה של תאות נאוף, החפצה להתגבר עלינו בכל עת חום וחמל עלינו, וזכנו להפיל ולהכניע ולבטל תבערת המדורה הזאת מעלינו ומעל גבולנו:

רעה: כי אתה ברחמיך בחרת בנו מכל העמים, ורוממתנו מכל הלשונות, ונתת לנו לחלקנו שלמות לשון הקדש, אשר בו בראת עולמך כמו שכתוב: "בדבר ה' שמים נעשו וברוח פיו כל צבאם" ונתת לנו תורתך הקדושה על ידי משה נביאך בלשון הקדש, ובו נדברת עם כל נביאיך הנאמנים המדברים בשמך ברוח נבואה ורוח הקדש, אשר עם כלם דברת בלשון הקדש אשר היא כלילת יפי משוש לכל הארץ:

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

רעו: על כן באתי להפיל תחנתי לפניך ה' אלקי ואלקי אבותי, יהמו נא מעידך עלי, תיקר נא נפשי בעיניך, שתעזרר חסדיך האמתיים עלי, ותשפיע עלי ברחמיך הגדולים שלמות לשון הקדש, באפן שאזכה ברחמיך להתגבר על יצרי הרע, להכניע ולשבר ולבטל מעלי תבערת המדורה של תאות נאוף כי אתה ידעת ה' אלקינו, כי תאזה זו היא עקר הנסיון והמתקלא, אשר רק בשביל זה באנו לעולם הזה, כדי להתנסות ולהצטרף בתאזה זו כי רצונך הטוב היה לנסות אותנו בתאזה הזאת, אם יהא לנו כח להתגבר על יצרנו להכניע ולשבר תאות גופנו, ולדבק עצמנו לשמך הגדול באמת כל ימי חיינו כדי להיטיב אחריתנו, למען התפאר בנו בכל העולמות כשנזכה להכניע ולשבר ולבטל תאזה הזאת ובעוזנותינו הרבים לא נזהרנו לעמד בנסיון וצרוף הזה כראוי כמו שאמר דוד המלך עליו השלום: "בחנת לבי פקדת לילה צרפתני בל תמצא, זמתי בל יעבר פי", עד אשר פלו ביגון חיינו ושנותינו באנחה, כי רק על ידי זה סרנו ממצותיך וממשפטיך הטובים ובכל יום ויום יצרו של אדם מתגבר עליו ביותר וברחמיך הרבים גלית לנו על ידי צדיקי הדור האמתיים עצות טובות להמלט מזה בשוב ואל תעשה במעשה ובמחשבה אבל לא נזהרנו לקיים עצותיך הטובות באמת, ולא שמרנו את המחשבה מבלבולים והרהורים ושטותים: